

NOVĂCEANUL

Publicație lunară independentă

ORAȘUL NOVACI ❖ Anul X, Numărul 112 ❖ Joi, 29 septembrie 2022 ❖ ISSN 2392 – 6961

MESAJUL PRIMARULUI ORAȘULUI NOVACI DR. ING. DUMITRU LEUȘTEAN LA ÎNCEPUT DE NOU AN ȘCOLAR (2022-2023)

Cu ocazia începerii unui nou an școlar vă urez tuturor elevilor, precum și profesorilor și învățătorilor multă putere de muncă, voința și înțelepciunea necesare a străbate cel mai bun drum în viață. Sunt de părere că atâta timp cât societatea ne poate pune la dispoziție un sistem de învățământ adecvat perioadei în care trăim, nimic nu ne poate sta în cale.

Chiar dacă în momentul de față întâmpinăm probleme generate de către diferite situații naționale și internaționale, atât din punct de

vedere economic cât și al forței de muncă, probleme ce afectează proiectele de reabilitare, modernizare și dotare a grădinițelor și școlilor, Primăria Orașului Novaci a căutat cele mai benefice soluții în vederea pregătirii noului an școlar, astfel încât condițiile de desfășurare a studiilor să nu afecteze pe cei ce își desfășoară activitatea în locațiile respective. Lucrările vor continua și pe parcursul anului școlar.

Mult succes în noul an școlar tuturor!

NOVĂCEANUL - ANUL X

Luna aceasta s-au împlinit 9 ani de la apariția primului număr al publicației lunare independente „NOVĂCEANUL”. Acest lucru se întâmplă pe 7 septembrie 2013, cu prilejul „Zilelor Orașului Novaci”. A fost o inițiativă bună, cum au mai fost și altele de-a lungul timpului când la Novaci au mai apărut unele reviste și publicații periodice: Revista „Deșteptarea” (1911), avându-l ca director pe Dumitru Brezulescu, „Prietenul Săteanului” (1926), sub conducerea unui comitet care avea sediul la Școala Primară Novaci, vreo 7 numere, „Miorița novăceană”, periodic al Casei de Cultură Novaci, inițiativă care mi-a aparținut (1995-2009) și publicația „Cuget novăcean” (2002), care s-a vrut lunară, dar a rezistat doar 3 numere.

La începutul lunii septembrie 2013, împreună cu Primarul Orașului Novaci, dr. ing. Dumitru Leuștean, am pus bazele noii publicații lunare „Novăceanul” și iată că de 9 ani este prezentă în viața cetății căreia a încercat (sperăm noi că a și reușit) să poarte cu mândrie numele locuitorilor acestui orașel zămislit la poale de Parâng, pe bătrânul Gilort. Născută într-o zi de frumoasă toamnă a anului 2013, publicația „Novăceanul” a fost încă de la început portavocea idealurilor care au însuflețit evoluția localității Novaci de la prima atestare documentară până în prezent. Este un fapt laudabil. Puține localități din țară se pot lauda cu așa ceva și mai ales în forma și grafica în care se tipărește la TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L. Târgu-Jiu, dar mai ales prin conținutul său.

Au fost 9 ani în care ne-am străduit lună de lună să ajungem în casele novăcenilor, cu tot ce am crezut noi că ar interesa comunitatea novăceană. Am făcut totul cu inima, cu convingerea că facem un lucru bun pentru Novaci și novăceni. Sunt sigur că orice om onest, cinstit și realist din orașul nostru își dă seama că pentru realizarea acestei publicații lunare sunt necesare eforturi, dar că facem totul din plăcere și pasiune pentru orașul nostru. Poate că n-am reușit în totalitate să satisfacem speranțele novăcenilor de a dezbate în paginile publicației toate problemele cu care se confruntă comunitatea novăceană. Sunt lucruri care în unele cazuri ne depășesc.

Ce aș putea spune acum, după 9 ani de apariție neîntreruptă? Că publicația „Novăceanul” este așteptată lună de lună cu nerăbdare de către novăceni, dar și de alți oameni de prin

țară care au prins gustul publicației noastre, ca să nu mai vorbim de novăcenii de prin țară, motiv de mândrie și laudă pe acolo pe unde viețuiesc. Foarte mulți novăceni și-au făcut o casă acasă cu publicația noastră.

Puțini cunosc cum se realizează un număr al publicației „Novăceanul”, despre munca „din umbră” despre care se știe foarte puțin, dar fără de care publicația nu ar ajunge la ochii și inima cititorului.

Pentru noi, Colegiul de redacție, cei care ne străduim să menținem în viață publicația, care iată a pășit în al X-lea an de apariție neîntreruptă este nu doar un motiv de mândrie, dar și de satisfacție că facem ceva util pentru comunitatea novăceană. Și o facem fără niciun fel de câștig financiar. Câștigul nostru este să știm că ne așteptați, apreciați și că ne citiți cu plăcere. Câștigul nostru sunteți dumneavoastră, novăcenii.

Aș mai spune că, unii dintre noi care realizăm publicația, cât ne vor mai ține puterile și cât vom fi doriți, vom încerca să ducem mai departe spiritul novăcean, un spirit care a fost prezent mereu în redacție și paginile publicației „Novăceanul”.

REDACTOR ȘEF,
Constantin DĂRVĂREANU

Scurte știri din Novaci

După cum ne informează Primarul Orașului Novaci, dr. ing. Dumitru Leuștean, o comisie de specialiști de la nivelul Prefecturii Județului Gorj pentru situații de urgență s-a deplasat zilele trecute la Novaci pentru inventarierea și evaluarea pagubelor produse de inundațiile de la începutul lunii septembrie în oraș.

Cu acest prilej s-au stabilit măsurile ce trebuie întreprinse pentru înlăturarea pagubelor produse de inundații. A fost întocmit un plan de măsuri care urmează să fie înaintat Guvernului României pentru alocarea fondurilor necesare remedierii și prevenirii de pagube în cazul unor noi inundații.

La Novaci se va înființa Centrul Orașenesc de Creație, Arte și Tradiții. Săptămâna viitoare urmează să se

semneze contractul pentru proiectarea și executarea lucrărilor prevăzute în proiect.

Acest Centru se va înființa în fostul sediu al D.G.A.S.P. Gorj (Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului).

În zilele de 8 și 9 octombrie 2022, la Novaci se organizează cea de-a III-a ediție a Festivalului Tocanului.

Novăcenii, dar și iubitorii de frumos din județul Gorj și din țară, vor avea posibilitatea să urmărească programe artistice și să viziteze expoziții de artă populară și produse animaliere ale producătorilor novăceni.

Vestiții crescători de oi din Novaci vor pune la dispoziția vizitatorilor tradiționalul tocan din carne de oaie, specialitate în care novăcenii sunt renumiți.

LICEUL TEORETIC NOVACI – A ÎNCEPUT NOUL AN ȘCOLAR 2022-2023

Luna septembrie nu marchează doar debutul anotimpului toamna, ci și începutul unui nou an școlar, cu toată încărcătura emoțională și responsabilitățile ce decurg din organizarea și derularea procesului instructiv-educativ. În calitate de elevi, profesori sau părinți, cu toții pornim, în acest nou început, cu încredere și cu dorința de a trece peste toate obstacolele, inevitabile atunci când este vorba de învățare și de șlefuirea unor caractere.

Astfel, pe 5 septembrie 2022 s-au deschis porțile Liceului Teoretic Novaci pentru parcurgerea unor noi provocări atât de către elevi, cât și de către cadrele didactice. Este pentru prima dată când

primar, care întotdeauna a conștientizat că atunci când se investește în copii, se investește în viitor.

De altfel, comunitatea locală reprezintă beneficiarul indirect al educației.

Școala este un spațiu decisiv al formării elevilor. Sunt ani în care sunt luate hotărâri esențiale pentru propria viață, în care se descoperă și se cultivă pasiunile, în care elevii înțeleg rostul valorilor, importanța integrității, a colaborării, a responsabilității.

Educația este un proces anevoios, care presupune responsabilizare, efort intelectual, perseverență și, nu în ultimul rând, încredere în forțele proprii și în

școala începe atât de devreme pentru elevi. Se dorește să fie, cu adevărat, un nou început: școala a început mai devreme anul acesta, au fost introduse noi reguli, altele au dispărut, în unele privințe sunt modificări importante.

Ca atare, anul școlar 2022-2023 a început cu noi reguli în privința notelor și a organizării - nu mai există obligativitatea tezelor semestriale, pentru că nu vor mai exista nici semestre, la fiecare materie va exista o una singură medie, anuală, iar vacanțele vor fi mai multe, existând cinci „module” de învățare.

Pentru instituția noastră de învățământ, anul școlar 2022-2023 debutează cu spații bine puse la punct, reabilitate și modernizate, cu baza materială corespunzătoare cerințelor unui învățământ de calitate. Avem o școală modernă, primitoare și curată. Toate acestea se datorează implicării autorităților locale și în special domnului

capacitatea de a depăși dificultățile care apar în calea atingerii unor obiective care vizează dezvoltarea individului și pregătirea lui pentru a fi util societății din care face parte.

Sunt convinsă că, atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice, nu va fi un drum plin doar cu succese, dar sunt sigură că eforturile vor fi răsplătite și satisfacțiile personale nu se vor lăsa așteptate. De asemenea, sunt convinsă că personalul didactic va face toate eforturile pentru a transmite elevilor cunoștințele de care au nevoie, la fel cum am convingerea că cei din bănci vor dovedi receptivitate și își vor da silința să pătrundă tainele științelor.

Elevilor le doresc mult succes în noul an școlar, cadrelor didactice le doresc putere de muncă, răbdare și tenacitate în atingerea obiectivelor propuse!

Prof. Alina Ramona ȚICU
Director Liceul Teoretic Novaci

MARIA ȘANDRU

ÎNVĂȚĂTOAREA PAȘTICA STAMATOIU

La 1 septembrie 1940, când am pășit pragul clasei I a Școlii Primare Novaci, a fost pentru mine o zi de mare încărcătură emoțională. Aceasta, pentru că eu, ca și alți băieți și fete de vârsta mea, încercam „marea școlii” cu degetul. Numărul atât de mare de părinți și copii din curtea școlii, care de care mai frumos îmbrăcați, mi-au creat bucuria deschiderii într-un climat de sărbătoare. Ținuta vestimentară elegantă și vocea bărbătească a domnului director, Constantin Lianu au fost impunătoare. Când a anunțat numele învățătorilor ce vor preda la clasele I-IV, eu am reținut numele învățătoarei de la clasa I, respectiv al învățătoarei mele, doamna PAȘTICA STAMATOIU.

Trebuie să recunosc că emotivitatea ce mă caracteriza, ar fi fost infinit mai mare dacă lumina, căldura și izvorul de armonie al învățătoarei noastre pentru noi, copiii dimprejurul ei, n-ar fi creat, de la început, cadrul prielnic intrării noastre în clasa I.

Astfel, după festivitatea de deschidere a noului an școlar, în frunte cu învățătoarea noastră și împreună cu elevii și elevele de vârsta mea, am intrat cu toții în sala repartizată clasei noastre, care era încărcată de parfumul florilor primite de doamna învățătoare. Pe perețele de răsărit, era Sfânta Icoană la care trebuia să ne închinăm în fiecare dimineață și să spunem rugăciunea *Doamne, Doamne Ceresc Tată*, iar la sfârșitul orelor de curs, închinându-ne din nou, să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru ajutor la învățatură și cuminenie și să spunem rugăciunea *Toți cu inima curată*.

În fața clasei, deasupra tablei de scris, era Stema țării noastre, România și tabloul Regelui Mihai. Florile de pe catedră și cele aranjate de doamna învățătoare pe bănci, pentru fiecare dintre noi, copiii, m-au frapat.

Sobrietatea vestimentară, eleganța, părul bogat, strâns într-un coc frumos, ordonat, vocea caldă și convingătoare a învățătoarei Paștica Stamatoiu ne-a impus încă de la început nouă, copiilor, un respect deosebit. Prin modul în care s-a comportat față de noi, am simțit, din plin, dragostea, devotamentul și dăruirea pe care doamna ni le oferă, străduindu-se nu numai să ne îndrume pașii pe calea cunoașterii, ci să ne modeleze și sufletele.

Așezarea noastră, a elevilor în bănci, precum și stabilirea colegului de bancă, a fost făcută cu discernământ. Colega mea de bancă a fost Simona Petrescu, din clasa I și până în clasa a IV-a primară. Era fiica barmanului șef al Restaurantului din Novaci. Deși n-o cunoscusem dinainte, cu Simona

m-am împrietenit repede, fiindcă era o fire liniștită ca și mine și sociabilă. Frumoasă, inteligentă, elegantă, cu ghetuțe cochete, cu fundițe de culoarea florilor de măr sau ale macului în părul castaniu, Simona se detașa, într-un mod pozitiv, față de noi, toate celelalte fete din clasă.

Pentru noi, colegii ei, Simona reprezenta modelul elevului perfect. Eu o admiram sincer și-mi doream să fiu ca ea, deși aveam și eu personalitatea mea de care nu-mi era rușine. Mă mulțumeam cu îmbrăcămintea mea modestă, curată, însă îmi încolțise, pe atunci, în mintea mea de fetiță, ideea de a avea și eu fundițe în păr, ca ale ei. De aceea, am rugat-o pe mămica să-mi las și eu codițe, iar ea să-mi cumpere fundițe cum avea colega mea, Simona.

-Lasă-mă, Mimi, cu codițele și cu fundițele! Simonei, mama ei îi împletește codițele! Eu n-am timp și numai atunci când ai fi tu în stare să-ți împletești singură părul poți să-ți lași codițe. Acum ești frumoasă așa! Să înveți tu bine la școală, să fii cuminte, că astea contează cel mai mult! – a spus mămica.

Și râvna de codițe și fundițe mi-a dispărut definitiv atunci.

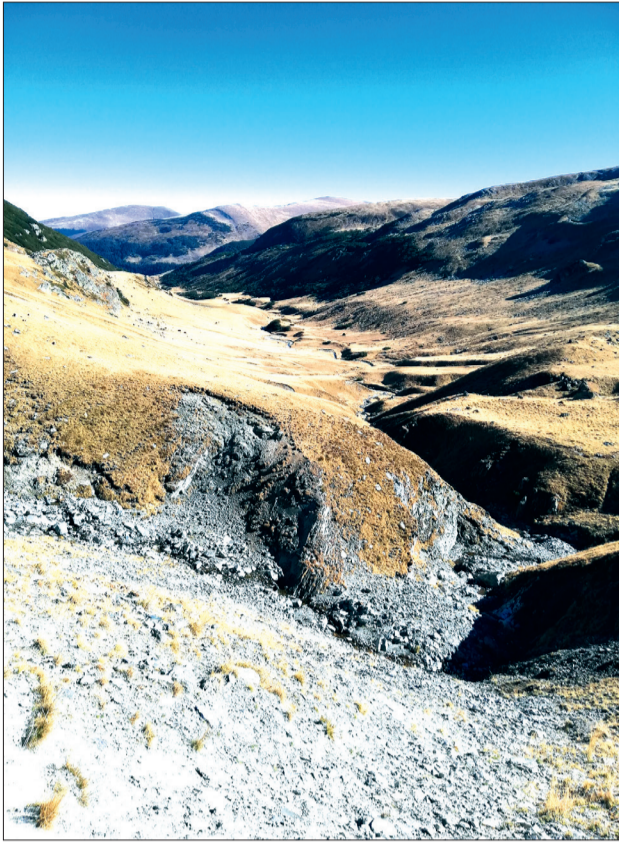
Dacă la început exercițiile grafice scrise de mine pe tăbliță n-au fost la nivelul pe care mi-l doream, dacă cifrele și literele nu erau de aceeași dimensiune, „ca mărgelile”, cum ne cerea învățătoarea, până la urmă, pot spune, cu satisfacție, că scrierea corectă și caligrafică pe care o am, se datorează, în mare parte, modelului pe care l-am primit.

De la dumneaei am învățat să citeșc și să scriu corect. Acest fapt a avut, în viață, un rol hotărâtor pentru evoluția mea. La matematică, sufletul mi-a fost absorbit cu totul de egalitatea și asemănarea triunghiurilor, patrulaterelor, paralelogramelor și îmi băteam capul cu întrebarea unde se întretăiau, de fapt, paralele.

În relația mea cu aritmetica, văd prima înmugurire a unei concepții care s-a dezvoltat și a trăit în mine, mai mult sau mai puțin conștient, încă din copilărie, iar mai târziu, a luat o formă bine conturată, deplin conștientă. Îmi spuneam: obiectele și procesele pe care le percep simțurile, sunt în spațiu. Dar asemenea acestui spațiu din jur, înlăuntrul omului există și un fel de spațiu sufletesc, care este terenul de manifestare al proceselor, entităților spirituale – Dumnezeu.

Copil fiind, îmi spuneam (nu în mod clar, firește, dar simțeam): trebuie că purtăm în noi cunoștințele din lumea spirituală, așa cum purtăm și aritmetica.

A venit toamna!

După o vară fierbinte, a venit toamna, nu doar calendaristic. A venit parcă prea repede, neinvitată, cu ploii, temperaturi scăzute și chiar cu ninsori la altitudini mari. Zilele sunt mai scurte, nopțile mai lungi și răcoase. Deși suntem abia în septembrie, frigul s-a lăsat ușor, iar pe la multe case fumegă coșurile. Soarele nu mai are puterea zilelor toride de vară. Peste tot se simt simptomele anotimpului melancolic. Venită în grabă, ne-a luat și trilirile păsărilor.

Parcă mai tare ca în mulți alți ani, toamna a dat buzna peste noi, iar vântul năvălaș ne-a zvrălit zile în șir picături reci de ploaie în geamuri.

Oamenii se pregătesc de iarnă cu tot felul de roade cu mirosuri și arome plăcute

asezate pe rafturi pline de bucurie. Mustul strugurilor înmiresmează natura.

Marea de verdeață îngălbenește încet, încet, semn că marele pictor, TOAMNA, a început să lucreze în toate culorile. Copacii se îmbracă în ținute colorate, strălucitoare care, cu lăsarea accentuată a frigului, își vor lua zborul și vor pardosi cărările cu covoare colorate.

Și ca totul să fie în concordanță cu toamna venită în grabă, școlile și-au deschis porțile mai repede ca niciodată, la început de septembrie, când începe de fapt calendaristic toamna.

Ne îndreptăm cu pași repezi spre sezonul și mai rece – iarna -, care va veni, nu știm, mai devreme sau mai târziu. În așteptarea primăverii, vom realiza că există un început și un sfârșit în toate și că în primăvară, întreaga natură va renaște, aducând bucurie în sufletele oamenilor.

Constantin DĂRVĂREANU

...ÎNVĂȚĂTOAREA PAȘTICA STAMATOIU

Urmare din pag. 2

Aveam două idei care nu erau precis conturate, dar care, înainte ca eu să fi împlinit opt ani, jucau un rol important în viața mea sufletească. Eu deosebeam lucruri și ființe „care se văd” și lucruri și ființe „care nu se văd”.

În acest sens și lecțiile predate la religie de către preotul Vasile Tomescu și-au pus amprenta asupra copilăriei mele, prin impresiile puternice pe care mi le-a creat și îi datorez extraordinar de mult pentru orientarea mea spirituală de mai târziu. Îmi amintesc și acum că ne-a vorbit despre facerea lumii, despre așezarea omului în Rai și despre căderea strămoșilor în păcat.

Pe lângă faptul că era foarte bine pregătită profesional în domeniul învățământului, doamna Paștica Stamatoiu impunea și un înalt standard la pictură, cusături și broderii, fapt pentru care se detașa de toți dascălii, nu numai din Novaci, ci și la nivelul județului Gorj. Nu întâmplător, numele dumneaei este cunoscut în oraș, ca unul dintre dascălii de elită ai școlii novăcene.

Aducându-ne odată la școală câteva picturi florale și cusături executate de mâinile dumneaei, ca modele pentru noi, elevele, a reușit să ne uluiască. Eu și Simona, nu numai că am admirat și ne-am minunat atât de mult de aceste picturi și cusături

manuale, dar în toate pauzele nu ne mai săturam privindu-le și nu ne venea să ne mai luăm ochii de pe ele. Atunci, observând doamna învățătoare interesul nostru pentru lucrările executate, ne-a invitat pe amândouă la dumneaei acasă. Acolo, avea lucrări realizate cu un rafinat talent artistic și formau o adevărată expoziție care ne-a copleșit emoțional. Icoane în format mare, care reprezentau pe Fecioara Maria, pe Iisus, pe Maica Domnului cu Fiul în brațe, multe fețe de masă, țişlaifere, șervețele de diferite mărimi, toate lucrate cu scopul bine definit de a fi folosite nu numai în casă, dar și pentru a fi prezentate, ca modele, după care să învețe să lucreze și elevele.

Eu am lucrat o față de masă, un țişlaifăr și două șervețele, după modelul luat de la doamna învățătoare Paștica Stamatoiu.

Străduindu-mă permanent, am reușit ca aceste cusături să se apropie mult de tot de modelele doamnei și am satisfacția că mi-am însușit deprinderea de lucru și dragostea pentru cusătura cu acul.

Doamnei învățătoare Paștica Stamatoiu îi port o profundă recunoștință și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a rânduit să o am ca învățătoare.

Coborârea turmelor

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

De mii de ani, coborârea turmelor din munți este un eveniment de seamă. Se pare că animalele sălbatice, înaintea lor, au coborât din munți, unde este o iarnă grea, pentru a ajunge la câmpie, unde era o viață mai ușoară. A fost acum vreo 40 de ani, când un cârd de oi a rămas în munți, pe o vreme rea spre toamnă și a iernat la înălțime, spre Setea Mare. Când au fost găsite primăvara de către muncitorii care tăiau lemne, aceștia au constat că au avut noroc, pentru că nu a venit niciun lup.

În zona noastră, în Parâng și Munții Căpățâni, spre primăvară a fost o vreme ploioasă. Oamenii, câți au fost, care au ajuns la stână, se pare că au dus-o bine. Badea, vecinul nostru din Plăieț care are multe sute de oi, a fost în Tărtăraul, dinspre Tâmpel, și spunea că oile au avut ce mânca, fiind peste tot iarbă. Pe aici, între Sfintele Mării se spune că ninge, însă a venit doar un pâlă de zăpadă la vârful. Vremea s-a îndreptat între timp și ele au putut să mai stea două, trei săptămâni, până spre 23 septembrie.

Ziua plecării turmelor are un ritual al ei din vechime. Tot calabalăcul se trimite „în țară”, așa cum este obiceiul. Cel care avea ani mai mulți, își făcea cruce, spunea Tatăl Nostru, și apoi stîngea focul care ardea din primăvară. Într-un fel aceasta este și ziua focului, pentru că oamenii îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că le-a dat focul să se încălzească. Fără foc nu puteau ajunge în zona temperată și mai ales în munți. Când totul era gata, ciobanul pornea înaintea turmei și atunci când ajungea în vârful de deal se uita la stână și dădea un chiot: Dacă vom avea zile, vom veni și la anul aici. Mai demult, când erau și băcițe, odată cu plecarea de la stână începea să se cânte – Sântă Mărie, nu lăsa toamna să vie – sau – Rămân stâni fără stăpâni, strunghițe fără de oițe. Acum se vede cum a mers stâna, ce cheltuieli au fost, cum „a mers” brânza, untul, smântâna, laptele dă-l mare, urda etc. Acum mai vedem, mai auzim doar pe la diferitele coruri, care au tema pastorală, aceste cântece și strigături care ne amintesc de vremurile de demult.

Vârfulurile munților erau un loc sacru pentru ciobanii din trecut. R. Vulcănescu spune că la cei din vechime aveau pe la Echinocțiu și Solstițiu pe culmile domoale ale munților rugăciuni între Răsăritul și Apusul soarelui. Reminiscențe ale acestora sunt și azi, cu toate transformările din ultimul timp. Ciobanii aveau o legătură directă cu divinitatea, sub cerul liber, în locul templelor care au venit mai târziu. Transhumanța, ca deplasare circulară între sat și stână, era statornică. Așa s-a născut Miorița, care povestește viața ciobanului care vrea să fie înmormântat în strungă. Pe de altă parte, viața ciobanului este sub cerul liber, când toată bolta cerească se învârtă în jurul Stelei Polare, când răsare sau apune Luna, când iese Cloșca cu Pui, și știe cam cât este ceasul. Viața pastorală are două anotimpuri: iarna și vara. De la Sf. Dumitru, când se angajează ciobanii de iarnă, până la Sf. Gheorghe, și apoi de la Sf. Gheorghe până la Sf. Dumitru.

Pe la Sf. Petru de iarnă, care se spune că era al lupilor (15-16 ianuarie), când se spune că acesta le dădea mâncare animalelor de pradă, iar la Sf. Ilie se serba ajungerea la jumătatea verii, când aveau loc Nedei, unde ciobanii își alegeau nevasta. Pe la noi se zice că era o zidire

undeva în Coasta Bengăi, când mulți păstori ai muntelui au primit împărtașania dată de preot pentru a fi toată viața. Mai mult, se zice că oile sunt animale sfinte, pentru că atunci când ingenunche, să se culce, fac un semn al crucii, iar măgarii, au o cruce pe spinare. Așa se face că ciobanii au fost întemeietori de neamuri și comunități, după cum se vede în mai multe regiuni din țara noastră.

În zilele noastre transhumanța nu mai este la modă: s-au înmulțit enorm mașinile, camioanele grele care aduc mărfuri din străinătate, încât nu mai este loc să mergi de unul singur. Coborâtul oilor spre zonele de câmpie s-a orientat spre Câmpul Mare, Zorlești, Prigoria etc., pentru iernat. Din acest punct de vedere este o cheltuială în plus ca să aduci furaje oilor, să fie o pază serioasă pentru o haită de lupi, pentru urși sau chiar oameni. La noi nu se prea face un staul cu tot dichisul, în care oile să nu fie plouate sau viscolite, așa cum s-a pomenit din moși strămoși. Toate acestea ar suplimenta și mai mult cheltuielile pentru întreținerea oilor.

La socotelile din toamnă oamenii nu mai au câte 10-15 oi cum era odată. Acum se mulțumesc cu mai puțin și își cumpără toate de la târgul de la Novaci unde vin tot felul de vechituri din Occident. Așa că cei care au oi sunt și cei care le îngrijesc, ei și copiii lor, eventual și câțiva ciobani. Am vorbit cu dl Badea care spunea că are un cioban cu 3000 de lei pe lună, plus mâncare, o sticlă de bere și trei cafele pe zi. Așa că banii îi rămân ciobanului și își face un cheag pentru nevoile sale.

În acest timp, de 33 de ani de la Revoluția din 1989, numărul oilor a scăzut. Așa că nici nu știm câte oi are România: unii spun că 12 milioane, alții că 10 milioane. În competiția cu bovinele, care și acestea scad, dar nu odată cu oile, oamenii sunt mai degrabă pentru vaci. Dar laptele de vacă nu este ca cel de oi, multe vitamine, minarele etc., lipsind din cel de vacă. Și nici nu știm dacă laptele de vacă nu conține cel puțin 20% lapte praf.

Coborârea turmelor în acest an stă sub semnul îndoielii, pentru că destui oameni își vor vinde oile. Oaia a dat lână, lapte, piei, brânză, miel de Paște etc., și nu a cerut în schimb decât mâncare și apă. Cei care se ocupă și azi cu creșterea oilor, sunt un fel de eroi ai neamului, care duc mai departe ocupația strămoșilor noștri daci.

DIN NOU INUNDAȚII LA NOVACI

Au trecut 8 ani de la inundațiile catastrofale din ziua de 29 iulie 2014 care au adus multe neazuri novăcenilor. În acea zi, urmare a ploilor torențiale căzute mai bine de două luni și jumătate, culmile munților acoperite cu pietrișuri vechi și marne au cedat sub presiunea potopului care s-a abătut în acea zi în zona Gruiu-Pâcleșa-Ieșu. Torenți formați, sub presiunea potopului, în

a crescut de cca 10 ori în 24 de ore. Drumul de pe Gilort, refăcut rudimentar pe o mică porțiune, doar pentru circulația tractoarelor sau a mașinilor pentru transportul materialului lemnos, a fost distrus complet acum.

De suferit au avut și unele zone din Novaci afectate de inundațiile produse, în aval de fostul „Pod de sârmă”, zona Pociovaliștea, ca să nu mai vorbim

drumul lor de la înălțimi de peste 2.200 m, au distrus tot ce au întâlnit în cale de zgolind munții și formând, din loc în loc, blocaje naturale cu vegetație forestieră. Când debitul apei a depășit cotele de rezistență, puhoaiile au rupt barajele naturale năvălind cu repeziciune spre hăurile Gilortului cărând cu ele tot ce le-a ieșit în cale, iar odată ieșite din matcă, apele Gilortului s-au revărsat înfricoșător peste proprietățile localnicilor de pe Str. Valea Gilortului.

De atunci nu mai avem drum de acces pe Valea Gilortului până la Rânca, așa cum era odată, dispărând și o zonă turistică de mare atracție pentru novăceni și pentru iubitorii de frumos din întreaga Oltenie.

Iată că lucrurile au fost aproape de a se repeta pe 2 septembrie 2022 când, după o vară secetoasă, debitul Gilortului

de centralele hidroelectrice Novaci. La fel, podul de peste Gilort, de la Piață, a fost în pericol de degradare din cauza forței dezlănțuite a râului care transporta în mare viteză bolovani de mari dimensiuni.

Autoritățile locale au luat măsuri urgente de prevenire a unor situații și mai grave în zonele vulnerabile din oraș. Din fericire, de această dată, pagubele au fost limitate. Cu toate acestea, trebuie să subliniem faptul că demersurile făcute de autoritățile administrației locale pentru eliminarea neazurilor pricinuite de inundațiile din 2014, nu și-au găsit încă efectul la nivel central. Altă dată, poate fi și mai rău.

Constantin DĂRVĂREANU
 Fotografii: **Daniel DĂRVĂREANU**

Culegătorii de ciuperci

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

De mult s-a spus, că de fapt codrul este frate cu românul. Pădurea a fost mereu pentru poporul nostru un adăpost împotriva invadatorilor străini. Aceasta a dat hrană oamenilor, iar haiducii care nu mai puteau suporta jugul, găseau în pădure o alinare. Astăzi, ca și atunci, oamenii simt răcoarea mult visată, când e căldură mare. Pădurea are o mulțime de bogății. În afară de lemnul care ne încălzește, când se construiesc case, aceasta are și o mulțime de fructe, mai ales: zmeură, afine, mure, jir, măceșe etc. În vechime se culegeau alune, nuci și castane domestice, dar pe lângă toate acestea existau și mănătărcile de pădure, care aveau o aromă deosebită.

Îmi aduc aminte că pe vremea când eram student, împreună cu alți doi colegi, am fost împreună în pădurea dinspre Tigvele și Rânca. Ciupercărie ca atunci nu am mai văzut decât în anul acesta. Noi am stat la stâna din Tigvele, de unde pleaseră ciobanii, când au fost treierate grânele. Era doar o herghelie de cai care venea la stână. La vreo 2-3 zile, venea ursul, caii se învâreau în jurul nostru, iar noi dădeam chiot către jiganie. Mai știam că prin Secolul al XVIII-lea aici a avut loc o scenă teribilă. Un haiduc a venit la stână pe la începutul lui noiembrie și frigea o pulpă de miel în focul din încăperea. Când și-a astâmpărat foamea, omul a dat să ațipească, însă ursul, care venise după mirosul cărnii, a intrat peste haiduc, iar acesta a dus mâna la pistoale și a tras. Dar acel animal de vreo 400 de kg s-a năpustit asupra lui, l-a sfârtecat și nu a mai rămas nimic din el. Pe la jumătatea anului următor, prin martie, niște vânători l-au găsit pe haiduc mort în stână, iar pe urs la vreo 200 de metri în jurul stânei.

Anul acesta fost bun pentru mănătărci, care cresc în pădurea de brad. Au venit oameni din toate părțile, de la Zorlești, Prigoria, Bălcești, Cărbunești etc., ca să facă și ei bani. La început a fost 17 lei/kg, și apoi s-a redus la 15 lei, așa că oamenii adunau 2-3 saci pe zi. Dacă facem socoteala, cam tot atât le revenea și oamenilor de pe atunci, care adunau fructe de pădure: zmeură, mure afine etc. În Valea Lotrului s-au dus cei mai mulți oameni. Au plecat cu mic cu mare, unii și-au luat concediu de odihnă ca să adune ciuperci. Când ciopleam la „Decebal” în Plăieț, au oprit mulți oameni care mergeau la Lotru. I-am

întrebat dacă merg în excursie, iar ei mi-au răspuns că merg la cules de ciuperci. Erau patru frați și sperau ca în această vară să adune 10.000-15.000 lei. I-am urmărit cu privirea pe cei care au plecat la ciuperci, ca să facă și ei un ban pentru iarnă.

Acolo la Lotru, înainte de Cabana lui Ghișe cum era cunoscută odată, este un cartier al celor care adună ciuperci. Echipamentul este unul simplu: o lanternă, ceva de schimb și de mâncare. Dar până una-alta, din ciuperci se face supă, ciulama și chiar o friptură de țîi lasă gura apă. Nu întâmplător, pentru că acestea erau un fel de hrană a animalelor cu gust de carne, iar pe deasupra mai erau crescute și în cetină de brad, cu un miros deosebit. Aici sunt niște centre care strâng mănătărcile de brad și care în fiecare dimineață le trimit spre țări străine, din care se scot niște „prafuri”. Acestea sunt necesare pentru ness, bomboane cu sirop sau alte mirodenii. Am avut și noi până în '90 mai multe astfel de centre, dar toate s-au desființat odată cu industria noastră. Pe când se făcea nechezolul, se pare că cei care îl fabricau, băgau un praf de ciuperci. De atunci am văzut că italienii au scos un fel de orz ars, iar cehii produc și acum ceva în care intră cereale și cicoare.

În aceste centre se aduc unele din bogățiile pădurii, pe care le trimit în țări precum Italia, Germania, Franța etc. Dar acestea sunt tot materii prime printru diferite țări din Occident. Așa se vede, din start, că noi suntem o țară în curs de dezvoltare. Pădurea are o mare gamă de bogății pe care nu putem să le prețuim îndeajuns. În București am văzut prețul/kg de afine de munte între 36-40 lei, cam cât 1 kg de brânză.

Demult se făcea un gem de măceșe, dar și unul din merișoarele de pe la noi, care pus pe pâine era o bunădată. Cei vechi spuneau că natura are totul pentru a vindeca bolile omului, dar trebuie să știi când să le culegi. Poienile de pe Valea Gilortului care conțin o sumedenie de flori, păduri cu castani și nuci, sunt o bogăție a naturii. La fel și „mustăreața”, care se culege de la mesteceni primăvara, bradul când îi dă un nou mugur, arțarul care are în el un fel de sevă etc., toate acestea pe care le știu oamenii din localitate. Se zice că pentru român codrul îi este frate, și dacă nu avem pădure, este vai și amar de noi.

ION C. DUȚĂ

Nicul din luncă

Pe un lot aflat în Luncă (i-au zis bătrânii locului) cultivam porumb, cartofi sau orice numai să nu rămână locul gol.

- Mărie, mi-ar plăcea să avem un nuc uite aici, la șosea. Pe lângă frumusețea peisajului ar da și nuci de care s-ar bucura copiii cum mă bucuram și eu când eram ca ei.

- Plantează-l bărbate!

Dar l-a plantat Dumnezeu exact în locul unde îl vroiam: în grădină ca să fie ferit de vite, mai la o parte de una din laturi, lăsând loc de intrare și mai departe de latura cealaltă să nu facă umbră vecinului. Azi e falnic.

Ce se poate zice? Coincidențe? Puterea dorinței mele? Să răspundă cine are cunoștințe „științifice” la îndemână!

LUCIA SILVIA PODEANU

VALORI IMPALPABILE

Izvorată din altruism, dăruire și bunătațe, prietenia este un sentiment mai ales uman – care stabilește o relație unică ce presupune înțelegere și multă iubire.

Componentele acestui sentiment n-au valori măsurabile științific, sunt impalpabile.

În volburata istorie a oamenilor, prietenia s-a născut din nevoia de a înfrunta mai ușor primejdia de oricare fel. Așa se explică marile camaraderii în înfruntarea unui dușman. Ca mărturie a rarității sale, puține cupluri au rămas în memoria colectivă ca fiind prieteni adevărați până la final; de cele mai multe ori relația fiind alterată, distrusă chiar sau de ochii prea frumoși ai unei Briseis, sau de interese materiale, politice, sociale, religioase.

În cultura nescrisă a poporului nostru – fondul nostru secret de înțelepciune – sunt nenumărate ziceri care definesc prietenia adevărată, dar și falsul sentiment reciproc ori numai unilateral, după cum o serie de ziceri îndeamnă la „a deschide bine ochii” în acordarea unui sentiment atât de nobil.

Tovarăș – ești de drum, chiar și în lungul drum al vieții; camarad ești de arme; coleg – de școală, de facultate, cunoștință prin împrejurări sociale; „pretin” de pahar cu cel ce-ți bea berea în zgomot sau în liniște. Dar prieten?

Prietenia se naște dintr-o încredere nețărmată, o naivitate care-l socotește pe celălalt un fel de alter ego, o dublură care are vise, țeluri, planuri, care iubește în același fel, cu aceeași dăruire, lucruri, idei. Prietenul prețuiește aceleași valori morale, se poate bizui pe tine la nevoie căci ești gata să-l ajuți, după cum și tu poți apela fără teama de a fi respins.

Prietenia e echivalentă cu amiciția? Deși din două surse etimologice explicându-se una prin cealaltă nu există o sinonimie totală:

amic ești de serviciu, de pahar, de plimbări, de poker, prieten de suflet.

Poți avea o grămadă de amici, prieteni într-o existență – unul sau doi, hai cel mult trei. De ce? Simplu! Odată încrederea sfărâmată, devii ciecumspect, precaut, încetezi de a mai acorda acea puerilă încredere indiferent de declarațiile primite.

Dacă romantismul a fost timpul sacrificiului din prietenie, puțini romantici au rămas. Secolul al XIX-lea a dezvăluit „mobilul” nu întotdeauna cinstit care a stat la baza „prieteniilor”. Secolul XX și secolul nostru continuă să ne dezamăgească în privința unor prieteni în sensul clasic. Vorba lui Caragiale, „intersul” și doar „enteresul”.

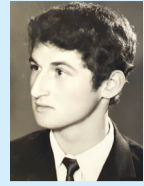
Trist este că adolescenții, tinerii, nu mai acordă sentimentele prietenești colegilor, ci doar de „gașcă”, ceea ce presupune o devalorizare de fond a noțiunii.

Va pieri prietenia în viitorul umanității? Ne vom însingura din ce în ce mai mult? Sau se va trezi „Omul” din om și-și va acorda iar valoarea prin reevaluarea valorilor morale din care face parte prietenia ca sentiment pur?

Curbele ascendente și descendente din istoria lumii vis-a-vis de dezvoltarea sa morală depind de mulți factori, inclusiv de acumularea demențială a bunurilor materiale în mâna celor din vârful triumfului în timp ce cei aflați la bază n-au nicio șansă. Nu există posibilitatea ca magnatul X să devină prieten cu cerșetorul Y chiar dacă acesta e un geniu – îl poate folosi doar bazându-se pe puterea lui financiară.

Atunci va pieri (muri) prietenia ca noțiune filozofică sau va suferi o alunecare de sens cuvântul semantic? Cred că omul va avea suficientă minte să-și amintească: „unde-s doi puterea crește”, „când e frate lângă frate se dă lumea la o parte”.

GHEORGHE BOCĂI

Poetul

MOTTO: *Mais, ou sont les neiges d'antan?* (Fr. Villon)

Nu știu unde se vor fi dus zăpezile poetului francez, dar cele de deasupra Novacilor au fost purtate la vale de râurile și pâraiele care au fost leagănele localității: Gilortul, Cernăzoara, Măceșul, Râma, Scărița și nu în ultimul rând Gilortelul.

Aici, pe dealul Plăieți, de deasupra firavului Gilortel, a văzut lumina zilei la 7 septembrie 1942 Poetul. Chiar dacă la nașterea lui tunurile bubuiau în stepele rusești, mai apoi în pusta maghiară sau în Masivul Iavorina, copilăria poetului a fost una obișnuită tuturor copiilor de la noi. El a ascultat la început susurul micuțului râuleț, a privit zăpezile plângând în scurgerea lor periodică, dar eternă, și apoi ar fi putut să se întrebe precum confratele său francez: „Mais, ou sont les neiges d'antan?”

Poetul nostru s-o fi întrebat, dar a făcut aceasta în limba noastră puțin răspândită și, ca atare, puțin cunoscută. Nici mai târziu, El n-ar fi putut adresa aceeași întrebare cuiva de acolo de sus, care sigur ne iubește, în vreo limbă de circulație internațională pentru că El a fost autodidact. Acest fapt este o a doua asemănare cu poetul brigand francez.

Tineretea, care de fapt nu l-a părăsit până la moarte, în decembrie 1992, la doar 50 de ani, și-a petrecut-o ca fiind „suflet în sufletul neamului său”, și-n tot timpul El și-a adunat în versuri tot ceea ce i se oferea pe plaiuri novăcene, a filtrat prin prisme proprii cântece, doine, balade. Nimic din ceea ce este de sorginte novăceană nu i-a fost străin.

Deși condițiile secolului al XV-lea nu se pot compara cu cele ale celui de-al XX-lea, Poetul n-a publicat. Modestia sau poate sfiiciunea în fața slovei tipărite ori poate neluarea în seamă de către autoritățile comuniste, l-au împiedicat. Totuși, câțiva prieteni buni au reușit să-i „smulgă” câteva bucăți pe care le-au făcut cunoscute prin Stația de radioficare ce funcționa cândva în Novaci. Printre acești prieteni buni, Poetul a făcut cunoștință cu mica dar inimoasa Boemă novăceană.

Nu-i cunoaștem pe cei care făceau parte din anturajul lui Villon și de aceea nu

vom numi nici mica, prea mica Pleiadă de la Novaci.

De la boemă la frondă nu-i mare distanță, dar a fi frondeur palavragiu și a fi unul autentic e o mare diferență. Poetul nostru a fost frondeur de 24 de karate, fapt ce se poate vedea în poezia sa, unde contestarea unei anumite ordini sociale, unde nedreptatea și umilința sunt condamnate.

Nostalgii cuprinse în întrebările retorice, autodidactismul, spiritul boem și de Frondă – iată ce ne face să-i alăturăm pe cei doi poeți. Dar, ceea ce-i apropie cel mai mult este harul acela atât de rar care, în mod livresc, se numește talent.

Până acum, versurile Poetului de pe dealurile Gilortelului nu s-au bucurat de lumina tiparului. Sperăm că prin bunăvoința unor oameni de suflet această lucrare să se îplinească și atunci apropierea făcută în rândurile de mai sus între cei doi Poeți va avea o bază solidă.

De dincolo de moarte, novăceanul nostru va putea arunca mânușa: „Et' maintenant, entre nous deux, monsieur Villon! Je m' appelle IONICĂ FLOREA – din Novaci.

GHEORGHE BOCĂI (Mai 1999)

P.S. Din păcate cel care a scris atât de frumos despre poetul novăcean Ion Florea, a plecat și el la Ceruri, la fel de tânăr și nu a apucat să vadă cele două volume de poezie și proză ale poetului Ion Florea, apărute în 2018 și 2022.

Gheorghe Bocăi a fost un tânăr novăcean la fel de talentat, și el la fel de necunoscut de novăceni, ca și Ion Florea. De câteva zile m-am apucat să strâng tot ce mai pot găsi despre Gheorghe Bocăi, în afară de ceea ce am eu. Vreau să-i pregătesc un volum de proză și culegeri de folclor. Fac apel la toți cei care mă pot ajuta cu însemnări, scrieri ale lui Gheorghe Bocăi. Poate că acolo în Cer s-o fi întâlnit cu bunul nostru prieten Ion Florea și ar vedea că noi, novăcenii, nu i-am uitat.

Constantin DĂRVĂREANU

ION FLOREA

COLȚ DE TOAMNĂ

Peste toamnă, peste munți,
Ceru-i neted și tăcut
Fără ploaie, fără neguri,
Doar c-un unghi de stol trecut
Și c-un foc aprins pe deal
Unde tânărul păstor
Zice doina de adio
Frățiorului izvor.
Peste circuri glaciare
Lin ecoul se destramă
Și o fată, pe o stâncă,
Mișcă tristă o năframă.

ÎNTRE DATINĂ ȘI HERB

Când atâta frenezie
Scoate seva din pământ
Eu mai scriu o poezie
Despre toate câte sunt,
Etalate-n mii de forme

Ce zâmbesc și-ademenesc,
Delicate ori enorme
Tot ce-i suflet românesc.
Sun din vis, fazanii țipă
Măsurând c-un corn de cerb
Tot ce vine cu risipă
Între datină și herb.

BINECUVÂNTARE

Luna-naintează printre despicăturile de piatră.
Mestecenii se dezghioacă albi, din bitumul
noptii
S-aude mersul perfid al ursului lihnit
Și negura montană cu miros de toamnă
Coboară ca un vultur enorm, extenuat de zbor
Peste vestigiile unei cetăți străvechi
Prin care băntuie vecerniile de rășină
Când străbunii de dincolo de vreme
Binecuvântă pâinea noastră coborând
din Tricolor.

DE CE NU VII

De ce nu vii tu, fată de departe,
Să-ți citesc versuri rupte dintr-o carte,

Să lași o oră-n pace rigla și echerul
Să privim Carpații cum se logodesc cu cerul.

Castana beznei pentru tine-aș sparge-o-n două
Și patimă ți-aș da să bei din flori de rouă,

Ți-aș strânge mâna dreaptă pătată de cerneală
Intimidat ca un prunc în prima zi de școală,

Ca-n „Dumbrava Minunată”-am aprinde-un
foc semeț,
Țapinarii să-l zărească tocmai din Jieț.

Fragii lunii galbeni i-aș risipi sub mladă
Să nu tresari când vine vuiet de baladă.

Cristian GRECOIU

Novaciul de odinioară

- articole și note publicate în săptămânalul interbelic „Gorjanul” -

1940 - ȘCOALA DE MESERII NOVACI (GIMNAZIUL INDUSTRIAL)
Gheorghe Băcioiu-Maistru, Maria Diaconu-Profesor,
Gheorghe Doman-Maistru, Ion Dârvăreanu-Secretar

Școlile de meserii din Novaci, Pojogeni, Peștișani și Șomânești au devenit, prin noua organizare școlară, ateliere școlare supra-primare.
(„Gorjanul”, an XVIII, 1941, nr. ..., pag. 4)

Mare incendiu la Novaci: În dimineața zilei de 12 c., pe la orele 5 un incendiu a izbucnit la casa defunctului Preoteșescu din Novaci, azi proprietatea d-lui învățător Ion Giuguilan. Cu tot ajutorul dat de săteni, care au avut apă la îndemână, întrucât

Gilortul curge pe alături de casa sinistrată, nu s-a putut salva nimic din ea, întregul imobil fiind mistuit de flăcări. Din pricina vântului, focul s-a întins și la gospodăria vecinului D-tru Ceaulescu - Ponca, căruia i-a ars acoperișul și o bună parte din casă. Secția de pompieri din Tg. Jiu fiind chemată telefonic, a dat un prețios ajutor, reușind să localizeze focul, care se putea întinde la întregul sat, aici casele fiind foarte apropiate și mai toate de lemn. Se crede că focul a fost pus de un cârciumar din localitate, anume I. Vaideianu, întrucât dl. Giuguilan închiriasse casa consăteanului Pică Șandru, pentru a deschide o cârciumă, lucru ce nu era pe placul lui Vaideianu, care vedea în Șandru un concurent serios. Vaideianu a fost înaintat parchetului, cercetările urmându-și cursul. Pagubele suferite de sinistrați trec de jumătate de milion.
(„Gorjanul”, an XVIII, nr. 46 din 16 decembrie 1941, pag. 4)

Încă un erou gorjan: **Sub-It. Petre C. Badalea (1904-1941):** Eram trei: Badalea, Coconețu și eu. Cunoscuți din clipa sfântă de când eram muncii de găurirea primelor slove ale abecedarului, am rămas prieteni adevărați până dincolo și de ceasul cel din urmă. Străbătând la întrecere, cele patru clase ale școlii primare din Pociovaliștea, ne înscriem la Liceul de băieți din Tg. Jiu, în 1919/20, reușind la examenul de admitere printre cei dintâi candidați. Urmăm împreună aceeași școală și la aceeași gazdă cele trei clase de curs inferior ale liceului. Coconețu și eu la „A”, în aceeași bancă, iar Badalea la „B”, despărțiți după alte criterii în A și B decât cele de azi; căci Badalea reușise la examenul de admitere cu media 8,33. În cei trei ani de studii, mai luăm și mențiuni, mai și premii, bucurând pe grijulii noștri părinți. Clasa a IV-a eu o desăvârșesc în același an cu a III-a, încât în 1922 mă despart de ei. Urmez Seminarul și rămân în sat. Ei, după ce termină cu succes examenul clasei a IV-a, urmează cele patru clase de comerț la Orșova, în timp de trei ani. Se înscriu la Academia de Înalte Studii Comerciale - București, ale cărei cursuri le încoronează cu mari laude. Ei rămân nedespărțiți, studenți și funcționari la Casa de Pensii. După licență, Badalea intră la Monitorul Oficial, ajungând în scurtă vreme șef de serviciu cu o gradăție. Scara gradelor superioare îi zâmbea. Era o bucurie pentru noi când îl știam la birou și o veselie nespuse pentru el, când cobora treptele scărilor urcate prin muncă și pricepere, ca să împelmăm bucuriile de la sat cu cele de la oraș, în sala ce mare a Monitorului Oficial și Imprimeriilor Statului. Când soseau ei în sat, era mare veselie, pentru că duceau și aduceau cu ei fala satului întreg. Acum satul așteaptă numai pe unul și acela e ... stingher. Pășește pe ulița satului încărcat de greua povară a durerii și rușinat de el însuși, de parcă tot răul e revărsat de el în lume... Petre Badalea e așteptat numai în împărăția cea de sus, de mama lui adorată, ca de acolo să mângâie pe bocitorul său tată din această lume, cu mugurii nădejdei la întâlnirea din Ceruri. El s-a dăruit vitejește pentru Patrie și cruce în războiul sfânt, în luptele de la Gildendorf-Ucraina, în 26 septembrie 1941. Frații lui dragi îi ies în cale, la sorocul vremii, dar figura îngerească nu mai apare acestei lumi... El s-a înfrățit cu jalea Nistrului și Bugului, departe de murmurul Gilortului; s-a logodit cu glia câmpiilor românești dincolo de cele ale satului său scump și s-a încununat cu veșnicia gloriei, peste iubirea de ai săi. Trupul și gândul său înalt rămâne temeiul de granit pentru România Nouă de mâine. El a trecut în Panteonul sfinților, prin lupta cu cei fără Dumnezeu. Felul lui nobil de a fi, muncitor, omenos, blajin și mai ales supus și ascultător, chipul lui drept ca un brad de munte, este treaz de-a pururi printre cunoscuții și prietenii săi. El n-a murit! Insușirile sufletului său mare îl țin pentru totdeauna în gândul nostru. Fie-i somnul lin și dulce! Pr. V.I. Tomescu - Novaci.
(„Gorjanul”, an XVIII, nr. 47-48 din 25 decembrie 1941, pag. 5)

**Casa Pădurilor Statului
Ocolul Silvic Novaci, jud. Gorj
Publicațiune**

Se aduce la cunoștința generală a tuturor amatorilor economi de vite că în ziua de 25 februarie 1942, ora 10 a.m., se va ține la cancelaria Ocolului Silvic Novaci, jud. Gorj, licitație publică cu oferte închise pentru arendarea pășunatului din golurile de munte arătate mai jos, în vara anului 1942. Golurile de munte arătate la nr. crt. 1-5 din tabloul de mai jos sunt situate în hotarul comunei Novaci, cele de la nr. crt. 6-7 în hotarul comunei Mușești-Drăgoești, iar cele situate la nr. crt. 8-12 sunt situate în hotarul comunei Cernădia, toate din județul Gorj. În cazul în care nu se prezintă amatori la prima licitație, a II-a și a III-a licitație va fi la 7 și 17 martie a.c. Ofertanții vor depune în ziua licitației, ofertele scrise, închise și sigilate înc are vor depune și garanția de 10% din valoarea pe care o oferă pentru arendarea pășunatului din golul muntelui respectiv. L suma ce se realizează prin prețul oferit pentru arendarea pășunatului se vor plăti de licitator și taxele aferente.

Tabloul de golurile de munte care aparțin statului sau se administrează de stat și care se propun a se arenda pentru pășunat în anul 1942

Nr. crt.	Denumirea golului de munte din care face parte	Numărul vitelor ce se pot introduce la pășune		Prețul de la care începe licitația Lei
		Vite mici	Vite mari	
1	Golul muntelui Lespezile	220	44	13 200
2	Golul muntelui Muntinu Mic	115	23	6900
3	Golul muntelui Dâlbanul	375	75	22 500
4	Golul muntelui Setea Mică	1500	320	75 000

5	Golul muntelui Coasta Cucii	500	100	30 000
6	Golul muntelui Molivișul	750	350	87 500
7	Golul muntelui Voisami (Voisanu)	260	52	15 600
8	Golul muntelui Tigvele	1470	294	88 200
9	Golul muntelui Coasta Bengăi	1250	250	93 750
10	Golul muntelui Galbenul	600	120	45 000
11	Golul muntelui Puru	1750	350	131 250
12	Golul muntelui Mereuțu	1500	300	112 500

Șeful Ocolului Silvic Novaci,
Inginer Șef Silvic,
(ss) Seb. Gh. Șontea
Nr. 188 din 3 februarie 1942

Secretar,
(ss) Ion Popescu-Văduva

(„Gorjanul”, an XIX, nr. 5 din 9 februarie 1942, pag. 6)

Dl. învățător Paul Pătrașcu, președintele comitetului de construcție al școlii din satul Surupați-Săcelu, aduce și pe calea aceasta, vii mulțumiri d-lor Ion Giuguilan și Constantin Lianu din Novaci pentru prețiosul sprijin ce au dat la construcția școlii din acel sat, din care o sală s-a și dat folosinței în cursul lunii trecute.

(„Gorjanul”, an XIX, nr. 10 din 24 martie 1942, pag. 3)

Novaci: A doua zi de Paște în sala de spectacole a școlii primare locale, tineretul intelectual secundar novăcean a organizat o reușită serbare în folosul Căminului Cultural și al școlii primare. Conferința „Rolul social al Bisericii și Școlii de azi” a fost rostit de preot Vasile I. Tomescu, casierul căminului. Prin exemple vii de azi și de totdeauna, s-a lămurit că nimic din ceea ce s-a făcut bun în această țară, nu s-a făcut fără Biserica și fiica ei, Școala. Biserica rămâne inima ce pulsează sângele sănătos în tot organismul nostru social. Au urmat coruri, recitări religioase și patriotice, după care s-a interpretat drama „Pedeapsa” și comedia „Misterul Morii”, ambele de Niculescu-Olt. În cuvântul de închidere, preotul V.I. Tomescu a lămurit înțelesul celor două piese și a mulțumit celor prezenți pentru modul cum au răspuns la bucuriile de chemare al tineretului, ce s-a întrecut pe sine în executarea programului serbării. Pe lângă aplauzele culese s-a realizat și suma de circa 7500 lei.

(„Gorjanul”, an XIX, nr. 14 din 23 aprilie 1942, pag. 3)

Ministrul Sănătății dl. profesor dr. P. Tomescu a inspectat Gorjiul: În dimineața zilei de 3 curent, dl. prof. dr. Petre Tomescu, ministrul Sănătății, a sosit în inspecție în județul nostru, venind din Vâlcea. La hotarul județului înaltul oaspe, care era însoțit de d-nii prof. dr. Marius Georgescu, inspector general sanitar și dr. Daniel, direct de cabinet, a fost întâmpinat de d-nii col. Th. Graur, prefectul județului, dr. Cosmutzo, inspector general sanitar al reg. Oltenia și dr. N. Hasnaș, președintele Colegiului medicilor gorjeni. Trecând prin Polovragi, prima vizită s-a făcut comunei Novaci, unde funcționează spitalul „Vlădoianu-Brezulescu” sub conducerea harnicului medic șef dr. Alex. Niculescu. Fruntașii novăceni au ieșit întru întâmpinarea oaspeților lam intrarea în comună, dl. judecător N. Hânsa rostind un cuvânt de bunăvenire. Dl. ministru prof. dr. Tomescu a vizitat spitalul, până în cele mai mici amănunte, rămânând foarte mulțumit de rezultatele constatate. Domnia sa și-a exprimat dorința de a da o și mai mare dezvoltare acestui așezământ sanitar, dublându-i capacitatea de ospitalizare. Firește, ideea este foarte bună și ea s-ar putea realiza prin achiziționarea unei clădiri - în imediata apropiere a spitalului - în care s-ar putea instala o nouă secție, sau eventual s-ar da ca locuință medicului, lăsând astfel libere puținele camere pe care acesta le ocupă în prezent în corpul spitalului. Asupra nevoii ca medicul să locuiască, dacă nu în interiorul spitalului, în imediata apropiere nu mai stăruim, altfel neputându-se concepe o bună gospodărie și o atență îngrijire a bolnavilor. Dl. ministru ținând seama de importanța acestui spital, așezat într-un colț al județului suprapopulat și îndeajuns de depărtat de Tg. Jiu, a făgăduit tot sprijinul său. Ajungând în orașul Tg. Jiu, ministrul Sănătății a inspectat spitalul județean, de sub direcțiunea d-lui dr. Nicu Roșianu. Domnia sa a dat toate lămuririle necesare, înfățișând nevoile pe care acest spital le are, pentru a putea face față multiplelor cereri de asistență și internare. Dl. ministru găsind întemeiate cererile d-lui dr. Roșianu a promis fonduri pentru renovarea clădirilor, în special pentru acoperiș, ca și pentru completarea lipsurilor la mobilier, instrumente medicale și material sanitar. După masă, dl. ministru și însoțitorii au mers la sanatoriul Dobrița, unde dl. maior dr. Gaspar, directorul sanatoriului, a făcut un rezumat al activității desfășurată de acest așezământ în răstimpul de un an și ceva de când a luat ființă. Dl. ministru Tomescu fiind pus în cunoștință cu greutățile ce se întâmpină cu aprovizionarea de combustibil și alimente, a făgăduit a aviza la măsuri care să îmbunătățească actuala situație. Revenind în Tg. Jiu, domnia sa a vizitat Serviciul Sanitar al județului, raportul și lămuririle trebuincioase fiind date de dl. dr. Haralambie Ilie, medic primar girant. De asemenea, a înfățișat situația sanitară a orașului, dl. dr. Gh. Secară. O scurtă vizită a făcut apoi primăriei orașului. Dl. primar Gh. Miteșcu a arătat d-lui ministru starea precară a băii comunale și a solicitat un sprijin pentru construirea unei băi moderne, care să poată face față nevoilor unei populațiuni simțitor înmulțită în ultimii ani, prin crearea atâtor industrii în orașul și județul nostru. Dl. ministru a făgăduit fondurile necesare.

(„Gorjanul”, an XIX, nr. 17 din 14 mai 1942, pag. 2)

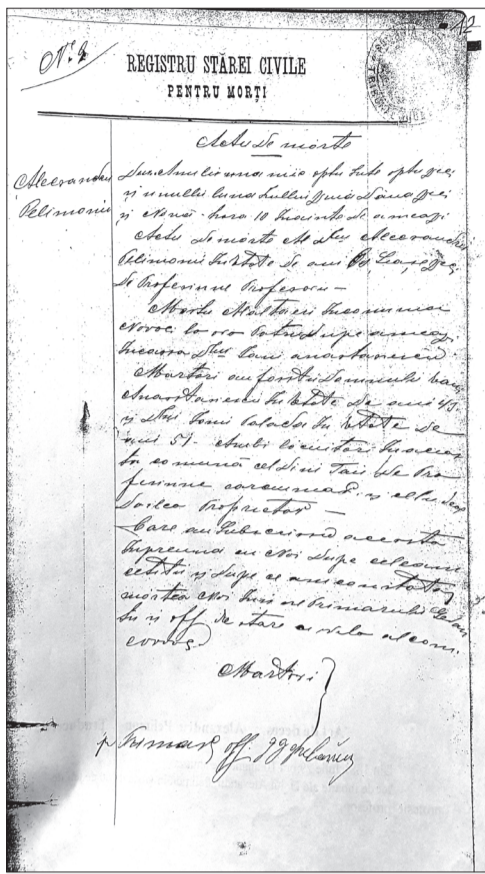
Crima din Novaci: Pe albia râului Gilort, la punctul Priboiu, a fost găsit - de către locuitorul Alex. Diaconescu din Novaci - cadavrul lui Petre P. Martescu din aceeași comună, în etate de 50 de ani. Prezentând urme de violență, în special la cap, s-a bănuț că la mijloc e o crimă. Cercetările făcute de șeful postului respectiv au dus la concluzia că autorii acestei isprăvi sunt Ion Ilie Popescu și Andrei Gioancă din aceeași localitate. Ei sunt ținuți la dispoziția anchetatorilor.

(„Gorjanul”, an XIX, nr. 19-20 din 31 mai 1942, pag. 2)

În memoria eroului Petre Badalea: În ziua de 21 mai 1942 (Sf. Împărați Constantin și Elena) s-a sfințit în com. Pociovaliștea-Gorj, monumentul ridicat de familie în amintirea sublocotenentului rez. Petrică Badalea, căzut eroic în războiul sfânt, pentru Neam, Țară și Cruce, în luptele din satul Gildendorf - Ucraina. A fost o zi de pioasă și impresionantă sărbătoare. Au participat toți pociovaliștenii, elevii școlii primare și subcentrele P.P. și extrașcolare. Serviciul divin a fost oficiat de către preoții parohiei, pr. N. Săftoiu, paroh și pr. D. Lăcătușu. În numele bisericii a vorbit pr. D. Lăcătușu, iar din partea școlii, dl. director Seghie Leuștean. Școala și subcentrele au executat un program compus din recitări și cântece patriotice.

(„Gorjanul”, an XIX, nr. 19-20 din 31 mai 1942, pag. 2)

ALEXANDRU PELIMON

Am primit recent o carte intitulată **Primii istoriografi ai Bucureștilor**,

găsindu-și sfârșitul. Certificatul de deces ne arată că a murit la Novaci. Se zice că a murit la Novaci și ar fi fost strămutat la Târgu-Jiu. Locul unde ar fi fost înmormântat nu se mai cunoaște. Domnul inginer Pelimon Traian, are încă unele dubii, dacă scriitorul Alexandru Pelimon a fost înmormântat la Târgu-Jiu sau Novaci și ne roagă să încercăm să aflăm dacă în vreunul dintre cimitirele din Novaci ar exista vreun indiciu că ar fi fost înmormântat acolo.

Oricum, din inițiativa Stră-Strănepotului Traian Pelimon, la Muzeul Național al Literaturii Române, în ziua de 27 iulie 2011 a avut loc comemorarea scriitorului Alexandru Pelimon, la 130 de ani de la trecerea în neființă a scriitorului. Cu același prilej, tot din inițiativa Stră-Strănepotului Traian Pelimon, dar și cu concursul fostului Primar al Municipiului Târgu-Jiu, Florin Cârciumar, în ziua de 28 iulie 2011, în Cimitirul Municipal Târgu-Jiu a fost dezvelit un monument comemorativ (placă) amplasat lângă Capela Cimitirului. În urmă cu câteva luni am văzut și eu acest monument comemorativ.

editată de Fundația Culturală Gheorghe Marin Speteanu. Cartea mi-a fost trimisă de către Dl. Inginer Pelimon Traian, Stră-Strănepot al scriitorului Alexandru Pelimon.

Alexandru Pelimon, despre care am scris în Monografia Orașului Novaci, dar și în „Novăceanul”, a fost poet, dramaturg, romancier, traducător, memorialist, susținător al românismului al anilor 1800.

S-a născut în urmă cu 200 de ani, la 17 ianuarie 1822, al patrulea copil al soților Antonie Pandeli Pantelimon și Maria, în Dealul Spirei București.

Numele scriitorului Alexandru Pelimon are legătură și cu Novaciul, în sensul că și-a găsit sfârșitul la Novaci, la 29 iulie 1881, ora 10 înainte de amiază, la vârsta de 59 ani împliniți. În acele zile, scriitorul Alexandru Pelimon venise la Novaci cu un grup de prieteni pentru a vizita și scrie despre munții noștri, fiind un împătimit cutreierător al Carpaților. Pe unul dintre munții Novaciului, se pare Mușetoiu, s-a îmbolnăvit și a fost transportat la Novaci de către amicii din județul Gorj cu care călătorea, aici

Alexandru Pelimon a scris cca 70 de lucrări și a tradus 12 romane din Dumas, Lamartine și alții, lucrări ce se află la Academia Română. A fost un mare partizan al Unirii din 1859 dintre Țara Românească și Moldova. Iată cum își exprima dorința de Unire a celor două țări cu câteva luni înainte de ianuarie 1859:

„Fie cât mai îndată aste două surori să-și dea mâna pentru eternitate... Aste țări, să formeze una!! ...Moldovenii ne sunt frați, consăngenii, părinți, sau altfel a zice, ceea ce suntem noi, sunt ei, și ceea ce sunt ei, suntem noi!”

Constantin DĂRVĂREANU

DOUĂ ADEVĂRURI NU EXISTĂ!

Din ciclul „Reflecții din exteriorul frontului”

În sfârșit, mult așteptata hotărâre în cauza privind monstrul din Caracal, a venit. S-au spus multe, s-au scris și dezbătut multe în media despre acest dosar, am scris și noi 4-5 articole pe această temă, preluate în câteva ziare, iar acum, am zice spre final, mi se pare, totuși, ceva în neregulă sau, mai bine zis, fără logică. Din dispozitivul sentinței, pentru că textul integral nu-mi este la îndemână, rezultă că Dincă a fost condamnat la: câte 25 de ani pentru uciderea celor două fete, câte 15 ani pentru cele două violuri și câte 3 ani pentru profanare de cadavre și morminte, în cazul ambelor fete, la 10 ani de închisoare pentru trafic de persoane, în cazul Luizei Melencu, și la 12 ani de închisoare pentru trafic de minori, în cazul Alexandrei Măceșanu.

În total, sunt 108 ani de închisoare, dar, conform legii și circumstanțelor persoanei condamnate, Gheorghe Dincă va executa pedeapsa maximă, cea de 30 de ani de închisoare.

S-au mai aplicat și pedepse accesorii, s-au acordat despăgubiri civile, s-au dispus și alte măsuri asupra cărora nu vom comenta. Ne vom referi doar la pedepsele cu închisoarea ca pedeapsă principală.

Așadar, câte 25 de ani pentru omor calificat.

Logic. Au dispărut două fete despre care Dincă declara în faza de urmărire penală că le-a omorât și le-a ars în butoiul din curtea sa. Că sunt probe sau nu în acest sens e treaba instanței de judecată care a pronunțat hotărârea.

A mai fost condamnat și la câte 15 ani pentru viol.

Logic. Le-a racolat de pe stradă în sistemul „ia-mă nene și pe mine cu mașina!”, le-a legat, le-a pus căluș la gură, le-a dus acasă și le-a violat. Că sunt probe sau nu, repet, e treaba instanței de judecată care a pronunțat hotărârea.

Dincă a mai primit și câte 3 ani pentru profanare de cadavre și morminte, în cazul ambelor fete.

Logic. Dacă, după ce le-a violat și le-a omorât, în mod logic, orice infractor caută să ascundă urmele infracțiunii.

Până aici există o logică în comportamentul infracțional al unui individ. Repet, nu comentez probatoriul. Dar, Dincă a mai fost condamnat la 10 și

respectiv 12 ani de închisoare pentru trafic de persoane.

Total fără logică.

Nu cunoaștem ce probe au condus la aplicarea acestor două pedepse, dar aplicarea lor nu are logică. Păi, ori le-a violat și omorât, ori le-a vândut? Spune el mai târziu că fetele au fost luate din casa lui, spune și de cine și duse în Turcia (n.n. informații media). Poate este adevărat. În această variantă fetele trebuie să fi fost vii, că doar nu le-au dus la turci tranșate pentru shaorma. Ori, dacă este așa, pe cine a mai omorât monstrul?

Nu s-a vorbit și nu-i de crezut, ca fetele să-i fi fost înapoiate lui Dincă pentru a le omori, iar acesta le-a omorât și ars cadavrele! În speță nici nu era posibil, lipsește timpul material, butoiul cu cenușa din care s-au ridicat urme fiind găsit în curtea lui la mai puțin de 24 de ore de la răpirea Alexandrei. Ori, un drum dus/întors cu mașina de la Caracal, fie și numai până la Edirne, în așa timp scurt, nu-i posibil.

Mai citeam pe la începutul anchetei că Dincă ar fi spus familiei (soție, fiică, fiu), că dacă declară că le-a răpit pentru trafic, citez: „mai bine iau totul asupra mea că altfel vă bagă și pe voi”. Se leagă cu „Am violat, recunosc, dar n-am omorât pe nimeni. Nici pe Luiza, nici pe Alexandra” cum a declarat inculpatul Gheorghe Dincă în ultimul cuvânt înaintea pronunțării. Se mai leagă și treaba aceea că fii-sa a venit în zonă să achiziționeze nuci chiar în perioada critică și, zice ea, n-a trecut pe-acasă. Greu de crezut!

Prin urmare, în circumstanțele cunoscute despre caz, dacă le-a omorât, lipsește trafizarea de persoane, iar dacă le-a traficat lipsește omorul cu autor Dincă. Posibil, doamne ferește!, să fi fost omorâte, pe-acolo pe unde au fost duse, ca să li se închidă gura, dar nu de către Dincă. El a fost săltat a doua zi.

Chiar, le-a violat și omorât Dincă pe cele două fete sau le-a vândut? Vrea cineva să răspundă la această întrebare?

„Adevărul așteaptă. Numai minciuna e grăbită”, scria Alexandru Vlahuță, iar noi scriem mai simplu: două adevăruri nu există!

GI (dr.) ION STAIU
Avocat

Alexandru Delu OPRÎTESCU

Priveliște divină

Trece luna lin ca boarea
Peste vârfuri și păduri,
După culmi scapătă zarea
Prin coclauri, fundături.

Stelele aprind pe cer
Licăriri din alte lumi,
Stânele par un mister
Coborâre din străbuni.

Valea toarce peste cetini
Susur molcom din abis,
Culmile proptite-n jnepeni
Se ascund în vâl de vis.

Ambiantul, cuib de dor
Cu feerii ce apar în față,
Apa rece de izvor
Ne îmbie, ne răsfăță.

Vatra, leagănul, obârșia,
Ne recheamă înapoi,
De la daci ne tragem stirpea,
Dintre turmele de oi.

Și-n priveliștea divină
Un cioban păscând mioare,
Merge-n treaba-i de rutină
Fluierând pe lăsătoare.

Însemnări de călătorie (III)
FOCARE DE CULTURĂ ȘI SPIRITUALITATE ROMÂNEASCĂ

Duminică, 4 iulie, dis-de-dimineată, am plecat din Vadu Izei spre casă, cu gândul de a opri în câteva locuri de mare importanță. Am mers pe același traseu, Vadu Izei-Sighetul Marmației-Ocna Șugatag-Cavnic, până în Țara Lăpușului unde după un scurt popas în Târgu Lăpuș am pornit-o spre acele locuri unde istoria se împletește cu rugăciunea, spre câteva focare de cultură unde se cultivă credința și spiritualitatea neamului, bunătatea și omenia, iubirea de Dumnezeu și de semenii, recunoștința față de generațiile trecute și responsabilitatea față de prezent și viitor.

Primul popas l-am făcut la Mănăstirea Sfânta Ana-Rohia situată în Țara Lăpușului, în partea de sud a județului Maramureș, la 50 km de Baia Mare și 43 km de orașul Dej, în satul Rohia care aparține de orașul Târgu Lăpuș. Mănăstirea Sfânta Ana-Rohia, vatră de cultură și spiritualitate este primul ansamblu monahal ridicat în Ardeal după Marea Unire din 1918.

O aglomerație de nedescris la această mănăstire. Sute de mașini înșirate pe dealul ce duce spre Sfânta Mănăstire. Mai trecusem pe la această mănăstire, dar niciodată nu am întâlnit atâta lume. În ziua aceea, am văzut o trăire creștină adevărată unde oamenii vin să redobândească încrederea și nădejdea în viață, în venirea unor timpuri mai bune.

Mănăstirea Sfânta Ana-Rohia a luat ființă în anul 1923. Ctitorul ei este preotul ortodox Nicolae Gherman din satul de la poalele „Dealului Viei”, deal unde se găsește și astăzi mănăstirea. Preotul ctitor, a zidit mănăstirea în memoria fiicei sale ANUȚA, care a murit la vârsta de 10 anișori. După multe și îndelungate frământări, cu mari sacrificii și cu ajutorul sutelor de credincioși, după 1965-1970 mănăstirea a luat amploare, astăzi, patrimoniul ei cuprinzând:

Biserica mănăstirii, Casa de stejar, Casa Stăreției, Casa cu paraclis în care se găsește biblioteca mănăstirii, Casa Poetului, Casa Albă, Casa de oaspeți și muzeul mănăstirii, sală de lectură, săli de conferințe, editura mănăstirii, trapeza, chiliile etc. Casa Poetului a fost ridicată între 1977-1980, cu parter și două nivele. Aici se află Chilia memorială a părintelui Nicolae Steinhardt. Mănăstirea Sfânta Ana-Rohia este cu adevărat focar de cultură și spiritualitate românească.

Am plecat de la Mănăstirea Sfânta Ana-Rohia nu doar cu încărcătură spirituală, ci și cu uimire față de ceea ce s-a ridicat aici de la ultima vizită și față de ceea ce se află în

construcție. Pe la ora prânzului am ajuns la Dej, fost bastion al Comitatului Solnoc Interior, renumit prin bogăția zăcămintelor de sare (Salina Ocna Dej).

Dejul este un oraș frumos, liniștit, situat la confluența Someșurilor, la răscruce de drumuri, cu vestigii ale veacurilor trecute care se împletesc armonios cu amprentele lumii moderne. Din Dej ne-am îndreptat spre Gherla, municipiu în județul Cluj, cu un bogat trecut istoric unde prezența omului preistoric a fost atestată încă de pe la 2 iulie 133, pe vatra localității descoperindu-se urmele unui castru roman unde a fost găsită o diplomă militară a unui soldat din timpul lui Hadrian, castrul fiind părăsit de armata romană odată cu retragerea acesteia din Dacia.

Gherla mai este cunoscută și prin Cetatea Gherla, construită în anul 1540, cetate transformată în închisoare în anul 1785 de către împăratul Iosif al II-lea.

Am trecut prin Gherla, fără oprire, cu gândul de a ajunge cât mai repede la un alt focar de cultură și spiritualitate românească, unde am fost de mai multe ori – Mănăstirea Nicula. Așa că am urcat Dealul Nicula, am oprit mașina în parcare de lângă mănăstire unde am întâlnit un grup de maramureșeni care participaseră la Sfânta Liturghie îmbrăcați în frumoasele straie specifice portului maramureșan. Am intrat în clădirea nouă a Mănăstirii Nicula, o construcție grandioasă unde mai este mult de lucru. Ne-am recales la Icoana Făcătoare de Minuni, apoi am trecut în evidență tot ce se găsește la această Sfântă Mănăstire. Am constatat că de la ultima vizită s-au produs multe schimbări. Când toate

lucrările vor fi finalizate, Mănăstirea Nicula va fi unul dintre cele mai renumite centre monahale din România.

Timpul ne presa. Așa că am trecut repede prin Cluj Napoca, Turda, cu gândul de a ajunge acolo unde mai fusesem în vara lui 2012, loc care-mi lăsase o impresie deosebită și care mă îndemnase și inspirase în scrierea unei cărți care este cea mai dragă sufletului meu.

Spuneam prin 2012 că Mănăstirea Dumbrava din localitatea Unirea, la limita dintre județele Alba și Cluj, căci despre ea este vorba, că este un colț de rai unde se îngemănează rugăciunea cu munca. Astăzi, pot spune cu glas tare, Mănăstirea Dumbrava este într-adevăr Raiul de pe pământ. Mai putea fi vorba de grabă? În nici un caz. Ne-am plimbat prin parcul plin de flori și arbuști ornamentali care inundă întreaga panoramă a mănăstirii umplându-ne sufletele de înțelepciune. Aici la Mănăstirea Dumbrava rămâi impresionat de bogăția și frumusețea florilor, de modul cum sunt orânduite și îngrijite. Aici simți cu adevărat că florile înobilează viața omului, purifică simțurile și luminează sufletul. Aproape că nu ne mai puteam dezlipi de această lume florală care dovedește arta și măiestria artistică a măicuțelor care viețuiesc în această mănăstire.

Față de ceea ce știam, aici a fost zămislită o nouă biserică cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”, zidită între anii 2011-2013, a cărei piatră de temelie se pusese la 26 octombrie 2009. După vizitarea acestui Sfânt lăcaș de cult, am trecut în revistă întregul complex social care funcționează la

Mănăstirea Dumbrava: Casa de tip familial unde sunt găzduiți copii cu vârste între 2 și 12 ani, Serviciul pentru Dezvoltarea Deprinderii de Viață Independentă, Centrul maternal, Școala specială „Sfântul Nectarie”, Căminul pentru vârstnici, chiar și cabinet stomatologic unde lucrează ca medic stomatolog una dintre maicile mănăstirii.

Întregul Complex monahal Dumbrava este o floare, un buchet de flori așezat la răspântia acestui timp în rătăcire. Mirare, dor, bucurie, dragoste, blândete, mântuire.

Constantin DĂRVĂREANU
Fotografii: Dinel DĂRVĂREANU

(În fotografiile: Mănăstirea DUMBRAVA)

SPORT HANDBALUL DIN NOVACI ALĂTURA DE CLUBURI CU TRADIȚIE ÎN ROMÂNIA

În perioada 31.08-03.09.2022 au luat startul peste 30 de echipe la Turneul Internațional organizat la Făgăraș, un turneu destinat categoriei de junioare 3 și junioare 4.

La acest turneu a fost prezentă și echipa de handbal

fete junioare 3 și junioare 4 a Clubului Sportiv Novaci. La junioare 3, echipa Clubului Sportiv Novaci a întâlnit echipe ca: Sport Onesti, AHCS CITU TIMISOARA, CSS SIGHISOARA și nu în ultimul rând campioana turneului și una dintre echipele care se bat la primele locuri în România, CSM CORONA BRAȘOV.

La junioare 4, Clubul Sportiv Novaci a întâlnit echipe ca: HCM CRAIOVA, CSM FAGARAȘ, KID TAMPA BRAȘOV. A fost un turneu greu din toate punctele de vedere, în care condiția fizică a fost una de bază, fiind un turneu cu multe meciuri, oboseala simțindu-se la toate fetele. Trebuie remarcată evoluția acestor fete de la Clubul Sportiv Novaci, care în compania unor echipe de elită ale handbalului românesc, au avut meciuri foarte bune, ieșind în evidență progresul înregistrat cu ocazia acestui turneu.

Turneul de la Făgăraș a fost un test de pregătire foarte important înaintea începerii Campionatului Național de

junioare 3 al României, care cu siguranță se va vedea în evoluția acestor fete ale Clubului Sportiv Novaci.

Prof. Manole COLȚESCU

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Constantin DĂRVĂREANU, redactor șef
Nicolae VINȚANU, redactor șef adj.

Alina ȚICU, redactor

Cristian GRECOIU, redactor

Tel. 0744 656 726, e-mail: darvareanu@yahoo.com

NOVĂCEANUL

Publicație lunară tipărită cu sprijinul
Primăriei și Consiliului Local Novaci
și al obștilor de moșneni din Novaci,
Pociovaliștea și Cernădia

Pre-press & print:

Tipografia
ProdCom

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
Tel. 0253-212.991, Fax 0253-218.343
E-mail: tipografia.prodcom@gmail.com

Tehnoredactare:
RODICA TEIȘI